

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 18. května 2021 v trestní věci odsouzeného [údaje o účastníkovi], o stížnosti odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 22.4.2021, č.j. 6 PP 44/2021-19,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením byla podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku zamítnuta žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 11 měsíců, jenž mu byl uložen ve věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp.zn. 2 T 145/2020.
2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený stížnost do protokolu při veřejném zasedání konaném před soudem prvního stupně, kdy svoji stížnost do dne jejího projednání u krajského soudu písemně neodůvodnil.
3. Krajský soud z podnětu řádně a včas podané stížnosti, podle § 147 odst. 1 tr. řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které vydání napadeného usnesení předcházelo a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná.
4. Pokud se týká řízení, které vynesení napadeného rozhodnutí předcházelo, krajský soud žádá pochybení soudu prvního stupně neshledal. Návrh odsouzeného na podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byl projednán ve veřejném zasedání, o jeho konání byl odsouzený vyrozuměn s dostatečným časovým předstihem tak, aby bylo zachováno jeho právo na přípravu k veřejnému zasedání. Veřejné zasedání proběhlo v přítomnosti obžalovaného, byl mu dán prostor k vyjádření, soud prvního stupně provedl relevantní důkazy pro posouzení věci, napadené rozhodnutí bylo vyhlášeno a odůvodněno v přítomnosti odsouzeného, a odsouzenému byl dán prostor k vyjádření stran opravného prostředku, kdy tohoto svého práva využil.
5. Krajský soud se v napadené věci po věcném přezkumu plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně. Ten v napadeném usnesení velice správně uvedl, že odsouzený by musel splňovat kumulativně všechny tři podmínky, s nimiž zákonodárce spojuje možnost podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Ačkoliv odsouzený v době rozhodování soudu prvního stupně již měl vykonánu více než polovinu z uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody, tak se krajský soud plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že na straně odsouzeného nedošlo k naplnění dalších zákonných podmínek, s nimiž zákonodárce spojuje možnost předčasného výstupu odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, a to zejména ve smyslu účinné snahy po polepšení. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí podrobně a zcela přesvědčivě rozvedl skutečnosti, které jej vedly k zamítnutí žádosti odsouzeného, kdy krajský soud se s těmito závěry plně ztotožňuje.
6. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že zákonná úprava institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nezakládá povinnost soudu propustit z výkonu trestu automaticky každého odsouzeného, který vykonal určitou část z uloženého trestu, a je subjektivně přesvědčen, že daný institut je aplikovatelný právě na jeho osobu. Institut podmíněného propuštění není ze strany odsouzených nárokovatelný, ale je prostředkem dobrodiní ve vztahu k pachatelům trestné činnosti, kteří mají snahu po nápravě, došlo k jejich resocializaci a s vysokou mírou pravděpodobnosti od nich lze očekávat, že povedou řádný život. Jinými slovy řečeno, podmíněně propustit lze odsouzeného, u něhož bylo společností sledovaného účelu trestu

dosaženo dříve, než bylo stanoveno v odsuzujícím rozsudku. Jde tak o institut výjimečný, který má zmírnit trest u těch odsouzených, kteří vykonávají trest příkladně a mají snahu po nápravě.

7. Za snahu po nápravě lze označit stav, kdy odsouzený zcela příkladně vykonává trest odnětí svobody, jeho způsob výkonu trestu je vzorem pro ostatní vězně, opakovaně si vytváří podmínky pro udělení kázeňských odměn a zařazení do příznivější skupiny vnitřní diferenciací v rámci výkonu trestu, aktivně usiluje o zaměstnání, pracovní povinnosti si plní na požadované úrovni, podstupuje kurzy resocializace, aby odstranil předpoklady možného opakování trestné činnosti, angažuje se ve výkonu trestu. Neméně podstatnou náležitostí závěru o příkladném výkonu trestu je stálost a kontinuita přístupu odsouzeného k příkladnému výkonu trestu. Právě trvalý a příkladný způsob výkonu trestu je základním ukazatelem, že je naplňována resocializační složka trestu, a že na straně odsouzeného dochází ke změně subjektivních předpokladů k vedení řádného způsobu života. Jak vyplývá z výpovědi odsouzeného, ze zprávy Vězeňské služby ČR a z vyjádření vychovatele, v řízení nebyly provedeny důkazy, které by umožnily posouzení stádia nápravy odsouzeného. Ten byl z výkonu vazby do výkonu trestu převeden až na konci února 2021, program zacházení mu byl stanoven až na začátku dubna 2021. Přitom z popisu rejstříku trestů vyplývá, že obžalovaný je osobou trestněprávně již výrazně narušenou, kdy již byl v minulosti opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody (v roce 2014 ve věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp.zn. 6 T 185/2012, v roce 2015 až 2019 ve věcech vedených u Okresního soudu v Liberci pod sp.zn. 6 T 4/2015, 7 T 17/2015 a 4 T 57/2015). Obžalovaný v minulosti vykonával nepodmíněné tresty odnětí svobody v souhrnu převyšujícím 5 let. Z uvedeného je tudíž zřejmé, že dosavadní pokusy o nápravu odsouzeného z dlouhodobého hlediska selhávají, neboť by v opačném případě nebyl opětovně ve výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na trestněprávní narušenost odsouzeného, který má 11 záznamů v opise rejstříku trestů od roku 2009, nelze v této fázi výkonu trestu odnětí svobody, z něhož odsouzený žádá podmíněně propustit, zhodnotit pro absenci vyhodnocení plnění programu zacházení, zda u odsouzeného došlo v době rozhodování stížnostního soudu k předčasnému dosažení účelu trestu, tedy k faktické nápravě obžalovaného. Z těchto důvodů se krajský soud ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že v řízení nebylo prokázáno, že by odsouzený splňoval předpoklady pro účast na institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Z provedených důkazů naopak vyplývá, že odsouzený vykonává trest průměrným způsobem, nemá kázeňské odměny, je zařazen do II. skupiny vnitřní diferenciací. Z těchto skutečností nápravu odsouzeného s ohledem na jeho trestněprávní narušenost dovozovat nelze. Soud prvního stupně tak své skutkové závěry o absenci podmínky polepšení odsouzeného učinil na podkladě odpovídajícího důkazního stavu a z něj vyplývajících relevantních skutečností.

8. Za shora uvedené situace je u odsouzeného do značné míry otevřená i otázka predikce řádného způsobu života, navíc umocněná jeho výraznějšími sklony k páčání trestné činnosti. Na straně odsouzeného tak nelze v době rozhodování soudů dovodit odpovídající změnu subjektivních předpokladů k vedení řádného způsobu života, která je pro závěr o polepšení a predikci řádného způsobu života nezbytná. K závěrům soudu prvního stupně stran absence třetí ze zákonných podmínek institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu tak krajský soud nemá žádných výhrad a může se pro stručnost na přílehlavé a vyčerpávající závěry soudu prvního stupně v plném rozsahu odkázat.

9. Z pohledu krajského soudu tak soud prvního stupně nikterak nepochybil, když žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zamítl a vede odsouzeného k výkonu další části z dosud nevykonaného trestu odnětí svobody. Opačný postup by byl v rozporu se zásadou individuální a generální prevence uložených trestů.

10. Za dané situace krajskému soudu nezbylo, než stížnost odsouzeného podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 18. května 2021

Mgr. Denisa Šmídová
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. května 2021.